

{COMUN TELÓ SUSPÈS A LA BRANCA D'UN ARBRE}

BRUNO OLLÉ

24.5~7.7.24

Si fos matèria, que quina és. Si fos joc, que quines normes. Que quin sentit si fos un escampall difús de formes. Però hi ha el teló i el dins i el fora, l'aquí i l'allà; aguaiten. Però hi ha la branca, la fragilitat, els equilibris de dobles mitges llunes; tot es fa present. El balanceig, quin bon gronxador. El trencaclosques, quina bona pista. Que ara una casa o un niu i ara l'escala. Que el sot, l'embut o el buit, la provatura o l'esbós, l'amagatall. I quin gran dubte. I quantes preguntes.

Tot podria ser escena, però no vol ser escenari. Tot podria ser un taller fora taller, però ara ja és una altra cosa. Una mà de tresors guardats a les butxaques, recol·lectar troballes, pàgines d'un gran dietari. Com si fos imaginari, com si fos fum, com la invitació i el pas que obra un teló suspès a la branca d'un arbre: mirar a banda i banda, quedar-se al bell mig, perquè no hi ha certesa impossible en aquest encaixar peces, en aquest fer i desfer on res no acaba ni comença i que convida.

— *Queralt Morros Baró*

CAN MANYÉ ESPAI D'ART I CREACIÓ

AJUNTAMENT D'ALELLA

Diputació
Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura